

Çaresiz Sancı

– MESUT ÇİFTÇİ · 16 Temmuz 2014

Sıcak bir temmuz gününde yola çıktı. Ayakları yürümekten şişmişti, sancıyordu. Güneş tepesini delegecekmiş gibi hissediyordu. Susamış ve terlemişti. Terden sırlıklam olmuştu. Avuçlarının içi terlemiş tuttuğu siyah çantasını kısmen de olsa ıslatmıştı. Yorgundu, üzgündü, ağlamak istiyordu. Haksızlığa uğramıştı. Hiç bu kadar fazla sigarayı üst üste içmemişti. Midesi yanıyor, ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Çaresizlik bir balçık gibi her yerini sarmıştı. Aslında bu çaresizlik durumunu daha önce de birkaç kez yaşamıştı. Ne yapacağını bilmiyordu.

- Kanunlar bu kadar açıkken görevi kanunları uygulamak olan bir idari amir nasıl olur da kanunları çiğneyebilir.
- Sen nerde yaşadığını unuttun galiba. Bu ülke de böyle oğlum.
- Resmen muz cumhuriyeti, bunun başka açıklaması yok.
- Hani hukuk, hani adalet, hani insan hakları, hani millet iradesi?
- O saydıkların bu ülkeye hiç uğramadı be arkadaşım, sonunda sende rüyadan uyandın günaydın.
- Ne rüyasından bahsediyorsun?
- Büyük bir çoğunluğun gördüğü rüyadan bahsediyorum. Bu kanunsuz görevlendirme senin başına gelmeseydi eğer sende bu rüyadan uyanmayacaktın. Bu rüya, bu yalanlar daha ilkokul sıralarında işleniyor insanların başına. Hukuksuzluk, adaletsizlik, adam kayırma ve daha bir çok illegal durum gizlenip yerine güllük güllüstanlık bir ülke gösteriliyor. Hatta öyle güzel rüya gösteriyorlar ki ezdikleri, hiç saydıkları milleti kendi askerleri haline getiriyorlar.
- Ne diyorsun sen ya? Zaten benim canım yanmış.
- Canın yandığı için gerçekleri gördün ya zaten. Sana şöyle örnek vereyim, bu kanunsuz görevlendirme, bu hukuksuzluk, bu haksızlık başına gelmeden önce sen devlete, devletin düzenine ve makam sahiplerinin dürüst olduğuna inanıyordun öyle değil mi?
- Maalesef öyle.
- Sence hakkını arayan insanlar, devlete karşı gelmekten çekinmeyen, kötü niyetli kişilerdi öyle değil mi?
- Evet öyle.
- Peki şimdi nasıl düşünüyorsun?
- Elbette ki öyle düşünmüyorum.
- Nasıl düşünüyorsun açık açık söylesene.
- Açık söylemek gerekirse benim ne devlete, ne devletin kurumlarına, ne devlet kurumlarındaki makam sahiplerine, ne hukuğa, ne hukuk adamlarına, ne mahkemelere ne de adalet sistemine inancım ve güvenim kalmadı.
- Neden?
- Neden mi? Sanki nedenini bilmiyorsun.
- Biliyorum da söyle bakalım tekrar neden?

- Çünkü haksızlığa uğradım. Çünkü kanunlar bu kadar açıkken, genelgeler bu kadar ortadayken görevi bu kanunları uygulamak olan bir makam sahibi bu kanunları hiçe sayarak benim hakkımı gasp etti.
- Ve bunu ne kadar da kolay yaptı öyle değil mi?
- Evet, hiç çekinmeden şaşırtıcı derece de bir rahatlıkla.
- Bu makam sahibinin eğitimi hukuk üzerineydi öyle değil mi?
- Evet öyle, hem de dereceyle bitirmiş okulu. Üstelik yurt dışına eğitime de gitmiş.
- Yani avrupa'daki düzeni de görmüş.
- Evet
- Ve ona rağmen hukuksuzluğu kendinde bir hak olarak görüyor.
- Evet maalesef. Allah onun belasını versin,
- Amin, Allah onun belasını versin. Peki sen ne yaptın?
- Bağlı olduğum sendikaya müracaat ettim.
- Evet.
- Fakat hiç ilgilenmediler, bir kez bile aramadılar. Ben aradığımda da mahkemeye vermemi söylediler.
- Neden mahkemeye vermedin?
- Sence nasıl mahkemeye vermeliydim? Makam sahibi benim amirim, kanunlar ondan yana. En küçük bir nokta bulup meslek yaşantıma silinmez lekeler bırakabilir.
- Şimdi anladın mı ülkenin sistemini? Şimdi o çok güvendiğin kanunlar seni yarı yolda bıraktı mı? Başka ne yaptın bu konuyla alakalı?
- Bağlı olduğum kurumun üst mevkilerine başvurdum.
- Peki ne oldu?
- Hiçbir sonuç çıkmadı. İlgilenmediler bile. Allah onlarında belasını versin.
- Amin, Allah onların da belasını versin. İşte rüyadan uyandın dostum. Gerçeğin cehennemine hoş geldin.
- Çok canım sıkılıyor.
- Neden?
- Yaşadığım bu durum yüzünden.
- Bence bu çok saçma?
- Neymiş o saçma olan?
- Canının sıkıntısı.
- Böyle bir hukuksuzluk karşısında ne yapmamı tavsiye derdin?
- Sendika bana sahip çıkmadı diyorsun.
- Evet öyle.
- Bırak da bu sendikanın ayıbı olsun.
- Üst kurum bu sorunla ilgilenmedi diyorsun.
- Evet.
- Bırak da bu kurumunun ayıbı olsun.

- Bu şikayetçi olduğun makam sahibi hakkımı yedi diyorsun.
- Evet.
- Bırak da bu o makam sahibi lavuğun ayıbı olsun. Sen neden canını sıkacakmışsın ki?
- Benim anlamadığım bu neden benim başıma geldi, bu belayı neden ben yaşıyorum, ben ne yaptım da bu şekilde cezalandırılıyorum?
- Ya hala gerçekleri görmüyorsun değil mi?
- Ne gerçeğinden bahsediyorsun?
- Neden ben diyorsun, çünkü canın yandı. Ama canın yanana kadar neden o, neden bu demiyordun. Bu ülkede bir adaletsizlik yangını var dostum. Yangın senin yanına ulaşana kadar yangının farkında değildin. Yangının sana ulaşmaması ise mümkün değildi. Çünkü sen o yangın sana ulaşmadan önce söndürmek için hiçbir şey yapmadın. Sonunda yangın sana da ulaştı ve şimdi feryad ediyorsun. Feryad etmekte de haklısın. Geç de olsa uyandın. Umarım yangın kendilerine ulaşmayanlar, yanmadan önce uyanırlar.
- Umarım öyle olur...
Ne kadar konuşulursa konuşulsun bu çaresizliğin içinden çıkamayacağını biliyordu. Yanmıştı bir kere, ateş ona ulaşmıştı...